

A vándor utolsó dala

A vándor, ki oly sokszor szép szavakkal szólt hozzád, óh, Uram,
most mégis elhallgat, elsiklik a távolba vesző hangokban,
a kiháló fények mögött meglapuló sötét árnyakban,
a tehetetlenül sikoltozó vesztesek kétes magányában,
ahol legyőzöttként vergődnek már az őszinte szavak,
üldözöttekké válnak a sehova el nem érő üzenetek,
hiszen az útjukon célt nem érők fájdalmas alázata
ott feszít a vándor szívében, és már hitét veszítve lapul,
lépteiben fájdalom, még sincs, aki fáradt testének megágyazna.

Hozzád szólok Uram, mert hűséges szolgád utolsó útjára készül,
bátran nekivág, de aztán mielőtt fájdalmában térdre rogya végül,
gyarló szavaival kérlek, mert a büszkeség benne régen volt nagy úr,
hiszen becsomagoltam, bár láthatod, a tarisznyám most is üres,
de jól tudod, ha elindulok, a végén minden léptem hozzád vezet.
Mindig poros volt az út, bármerre jártam, poros maradt a lelkem,
csak lassú léptekkel vándorolhattam, mégis örökké veled,
hiába fékeztek, hiába szorították földhöz a kezem,
már az se fájt, hogy végül egyedül csak én maradtam meg neked.
Szavam elhalt, körülöttem néma a csend,
voltam, mint sivatag homokbuckáin
reménytelenül tántorgó csavargó,
és voltam tajtékzó hullámok sodrában vergődő hajó,
ám mégis megmaradtam a makacs, az örökké túlélő,
de már nincs mit keresnem, mert nincs amit elérnem késő.
A megalkuvók sűrű erdejében nem voltam egyéb,
mint sokuk talpa alatt egy büszkén feszítő fűszál,
akit könnyedén eltiport volna közülük bárki, aki kaszál,
de nem lapultam meg csupán azért a pengéjük alatt,
hogy túléljem vagy porig alázzam előttük önmagam.

Elfáradtam, terhem, mit adtál, legyen a tied, végleg visszaadom,
nem szóltam érte, mégis fájt, hogy mindig csak ugyanazt kapom,
nem én akartam, de örökké mennem kellett az utamon,
mégis hiába volt, mert létezésem küldetését többé már nem kutatom.
Panaszom néma, de csak azért, hogy meg ne halld szavam, Uram,
hiszen lépteim, amikor végére érnek, hozzád vezet utolsó utam.

Látod Uram, hű szolgád összecsomagolt, utolsó útjára kész,
csak még mielőtt a tekintetem végleg az örök sötétségbe vész,
látni vélem, amint felhők fölé szállnak a madarak,
majd váratlanul tovább rebbennek szerte-szét,
mint csillagszórók sisteregve kicsapódó szikrái,
amíg a zuhanásuk a föld felé ezüst lángokban ég,
de a madárcsőrök csattogása nekem most
mégis egy búcsúdalt zenél.

Látni vélem, amint anyám napcserzett arcán
némán siklik végig a fájdalom,
mégis minden megélt percében
aggódva figyeli, hogy éppen hol vagyok.
Hallom apám intő szavait
az örökké lázongó kóbor fiáért,
fájni fog az igazság, ha mindig mástól kaphatod,
de mégse engedd, hogy máshogy élj, csak mindig szabadon.

Útravalómat büszkén cipeltem, hitemből soha nem vált hazug szó,
hiszen az ígéret szent szavával ne hősködjön bármiféle megalkuvó.

Ám elfáradtam Uram, a vándorbotomat már fáj cipelnem,
az emlékek, ha sajognak is, de megtagadni áruló nem leszek,
így fogadd be megtért vándorodat, óh, Uram, én Istenem,
és ha a kapudhoz érek, ne félj tőlem, bátran fogd meg a két kezem!